

rém, nýbrž jen o neúčinnosti jich, kterýmžto výrazem naznačuje se, jak bylo již řečeno, jen vyloučení materielněprávních účinků pojištění. Pro řešení sporné otázky nemá právního významu ani skutečnost, že ve výměru úřadovny bylo uvedeno, že se jím nerozhoduje ani o předepsání premií ani o započitatelnosti doby pro vyměření pojistných plnění, neboť tímto dodatkem vyslovila úřadovna toliko, že ze svého předcházejícího pozitivního určovacího výroku o pensijní pojistné povinnosti J-ovy v uvedené době nevyvozuje žádných materielněprávních účinků v příčině pojistných premií a plnění. Vyjádřila tím tedy jen konkrétně to, co ustanovuje pensijní zákon sám v § 5 odst. 5, totiž že ohláška podaná A. J. je neúčinná, poněvadž se stala až po úrazu, jenž způsobil jeho invaliditu, tedy po vzniku pojistného případu. Nejde ani o výměr vydaný in abstracto, nýbrž o výměr vyslovující zcela konkrétně pensijní povinnost určité osoby, v určitém zaměstnání a v určité době.

Těmito úvahami dospěl nss k závěru, že právní názor žal. úřadu, na němž jest založeno nař. rozhodnutí, nelze dovoditi ani z § 73 odst. 7 zák. č. 89/20 Sb., ani z § 5 odst. 5 zák. č. 26/29 Sb., za kteréhožto stavu netřeba řešiti, zda úřad vzhledem k daným skutečnostem konkrétního případu se vůbec mohl dovolati také posléz uvedeného předpisu a zrušil proto nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.199.

Učitelstvo: I. * Platnost čl. IV zákona č. 306/1920 Sb. stran výběru uchazečů o definitivní místa učitelská na veřejných školách obecných a občanských nebyla na území Podkarpatské Rusi rozšířena ani výnosem min. škol. z 24. ledna 1931 č. 173.119/30/I (Věstník č. 21 z r. 1931). — II. * Ustanovení § 74 bod 1 posl. odst. instrukce pro škol. inspektory (výnos uher. min. vyuč. č. 70.000/1905, R. T. č. 107/1905) nezakládá přednostní právo učitelů při obsazování učitelských míst.

(Nález ze dne 7. dubna 1934 č. 6875.)

Prejudikatura: ad I.: Boh. A 8224/29.

Věc: Ivan Š. ve V. (adv. Dr Emil Valnický z Mukačeva) proti ministerstvu školství a národní osvěty o obsazení místa správce státní lidové školy ve V.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výnosem ze 4. srpna 1931 propůjčilo min. škol. místo správce státní obecné školy ve V., o něž se ucházel také st-I, definitivně Josefu B., tehdejšímu definitivnímu učiteli na státní obecné škole v R.

St-I dovozuje ve stížnosti, podané na tento výnos, že pominutím st-Ie při obsazení uvedeného místa porušeny byly předpisy výnosu min. škol. z 24. ledna 1931 č. 173.119/30-I (publikovaného ve Věstníku min. škol. č. 21 z r. 1931) a nař. uher. min. kultu č. 70.000/1905. Stížnost tuto uznal nss bezdůvodnou.

Cit. výnos min. škol. upravuje podle svého nadpisu provádění čl. IV zák. z 9. dubna 1920 č. 306 Sb. ve věci definitivního ustanovování učitelů národních škol na místa definitivně systemisovaná. Podle právního názoru, vysloveného v nář. Boh. A 8224/29 neplatí na území Podk. Rusi ustanovení čl. IV zák. č. 306/1920 Sb. o výběru uchazečů o definitivní místa učitelská na veřejných školách obecných a občanských. Nss setrval na tomto právním názoru i projednávaje případ dnešní a co do odůvodnění tohoto názoru odkazuje podle § 44 jedn. ř. na podrobné důvody cit. nálezu.

Správností řečeného názoru nemohl otrásti ani poukaz stížnosti na to, že úřady na Podk. Rusi předpisu čl. IV zák. č. 306/1920 Sb. fakticky používají, neboť praxe úřadů nemůže derogovati obsahu zákona. Rovněž není způsobitou, st-li založiti právní nárok, stížností na nss stihatelný, na to, aby předpisu toho bylo použito také v případě st-lově, ani úvaha stížnosti, že řečený výklad zák. č. 306/1920 Sb. by znamenal vyloučení stran z možnosti, dovolávati se výhod určitého zákona, ačkoli úřady v jiných případech téhož zák. užívají v neprospěch stran, což není po názoru stížnosti v souhlase s myšlenkou právního a demokratického státu; neboť z toho, že některého zákona bylo — třeba snad nesprávně — použito v některém případě na újmu strany, neplyne ještě právní nárok strany, aby zákon ten byl aplikován v jiném případě v její prospěch.

St-l ovšem dovozuje dále, že cit. výnos min. škol. sám rozšiřuje svou platnost také na území mimo obvod země České a Moravsko-slezské tím, že uvádí jako svůj účel, aby provádění čl. IV zák. č. 306/1920 Sb. bylo uvedeno v souhlas s ustanoveními učitelského zák. č. 104/1926 Sb. a služební pragmatiky učitelské č. 162/1928 Sb., které nejsou svou platností omezeny jen na zemi Českou a Moravsko-slezskou, nýbrž platí na celém území státním, tedy i v Podk. Rusi.

Úvodní věta cit. min. výn., kterou má tu stížnost na mysli, zní: »Přihlížejíc k potřebě, aby provádění čl. IV zák. č. 306/1920 Sb. bylo uvedeno v souhlas s ustanoveními zák. č. 104/1926 Sb. i s ustanoveními služební pragmatiky učitelstva národních škol č. 162/1928 Sb. ve znění vl. nař. č. 91/1930 Sb., jakož i přihlížejíc ke zkušenostem, nabytým s dosavadním prováděním tohoto článku zákona, min. škol. ustanovuje v nadepsané věci takto: ...« Tato věta naznačuje pouze, že min. škol. uznává potřebným, vydati nové pokyny pro provádění předpisu čl. IV zák. č. 306/1920 Sb. jednak se zřetelem k tomu, že zákon č. 104/1926 a služební pragmatika učitelská č. 162/1928 Sb. se dotýkají některými svými předpisy propůjčování míst učitelských, jednak hledíc ke zkušenostem nabytým dosavadním prováděním tohoto článku; z věty této nikterak nelze vyvozovati, že se jí rozšiřuje platnost onoho výnosu také na území Slov. a Podk. Rusi. Ani z ostatního obsahu cit. výnosu neplyne, že výnos ten má míti platnost také mimo zemi Českou a Moravsko-slezskou a stížnost ostatně své stanovisko ani ze žádného jiného místa cit. výnosu než nahoře uvedeného nedovozuje.

St-l se však domnívá, že nař. rozhodnutí je v rozporu také s nař. uh. min. kultu č. 70.000/1905, jehož — jak ve stížnosti se praví —

bod 1 poslední odstavec ustanovuje, že přednostní právo při obsazování systemisovaných učitelských míst přísluší učitelům, jež mají rodinu a působí již na místě, pro něž je vypsán konkurs. Tyto předpoklady jsou splněny u st-le, nikoli však u Josefa B.

St-l necituje tu sice určitý paragraf min. nař. č. 70.000/1905 (instrukce pro školní inspektory), ale má tu patrně na mysli ustanovení § 74 bodu 1 posled. odst. Tento předpis však nenormuje přednostní právo učitelů při obsazování učitelských míst, nýbrž obsahuje pouze směrnici pro školní inspektory, jak mají postupovati při svých návrzích na obsazování učitelských míst. Tomuto výkladu nasvědčuje nadpis bodu 1, v jehož posledním odstavci je citované ustanovení obsaženo, »Vypsání míst státních učitelů« a souvislost tohoto ustanovení s předchozím odstavcem bodu 1., kde se ukládá školským inspektorům, aby min. vyuč. do 8 dnů po uplynutí konkursní lhůty předložily veškeré došlé žádosti s přílohami a kvalifikační tabelou, označili 3 z uchazečů a podali k tomu svůj posudek. Nehlási-li se více než 4 uchazeči, může býti od vyhotovení kvalifikační tabele upuštěno. K výkladu tomu vede také obsah úvodního ustanovení § 74, kde se praví, že min. vyuč. jmenuje učitelský personál státních vzdělávacích ústavů zpravidla na podkladě vypsání konkursu na návrh školního inspektora (u státních škol obecných, uchází-li se více osob, na základě označení tří uchazečů). Má-li školní inspektor podávati zpravidla návrh ternální a není-li výslovného ustanovení o tom, že min. je při jmenování povinen respektovati nějaké přednostní právo uchazečů, pak dlužno souditi, že výběr je ponechán orgánu, jemuž učitele přísluší jmenovati. To je ostatně také v souhlasu se všeobecnou zásadou, ovládající obsazování míst ve veřejných službách, a bylo by tedy požadovati, aby odchylka od této zásady byla zvlášť a výslovně stanovena.

Nezakládá tedy ani předpis § 74 bod 1 instrukce pro školní inspektory č. 70.000/1905 přednostního právního nároku učitelů při obsazování učitelských míst.

Z těchto úvah plyne, že v předpisech stížností uvedených nelze naléztí právního podkladu pro st-lem tvrzené přednostní jeho právo na místo správce obecné školy, obsazené Josefem B., a bylo proto stížnost, tvrdící porušení takového domnělého práva, zamítnouti pro bezdůvodnost.

Č. 11.200.

Školství. — Řízení správní. — Řízení před nss-em (Podk. Rus): Výměr zem. úřadu v Užhorodě, zastávající opatrovatelkám na církevních opatrovnách státní podporu, není rozhodnutím konečným.

(Nález ze dne 7. dubna 1934 č. 6878.)

V ě c: Terezie H. a spol. v Užhorodě proti zemskému úřadu v Užhorodě o státní zálohu na služební požitky.